

BROKAS

– Gavome pranešimą.

Ariso balsas nuaidėjo virš „Rimties“ kapitono tiltelio. Tolumoje girdėjosi tik dusli variklių vibracija.

Brokas pasuko savo didžiulį driežo kūną ant kapitono kėdės ir, nekreipdamas dėmesio į mirgančius holograminius ekranus su diagramomis ir būklės informacija, pažvelgė į lubose paslėptus garsiakalbius, iš kurių sklido Ariso balsas.

– Nuo ko?

– Parišvi.

Brokas pakilo nuo kėdės ir sunkiai nusileido ant metalinių laivo grindų.

– Nuo Parišvi? Ar tu tuo tikra?

– Pranešimas užšifruotas jos unikaliu parašu. Tikimybė, kad jis suklastotas, minimali.

Parišvi. Ko ji gali norėti po tiek daug laiko? Brokas uždėjo ranką ant kapitono kėdės ir ėmė lėtai braukti nagus metaliniu paviršiumi. Daugelį metų čia sėdėjo ji. Ji duodavo įsakymus ir nukreipdavo „Rimtį“ į vieną misiją po kitos. Iki paskutinės baisiai nesėkmingos užduoties.

Brokui per kūną perbėgo šiurpuliukai. Jis seniai nebuvo galvojęs apie Parišvi ir nebuvo pasiruošęs patirti galybės jausmų, kuriuos pažadino mintys apie ją.

– Perskaityk pranešimą.

– Vyksta dešifravimas, – atsakė Arisa. – Greit baigsis. Prašau trupučio kantrybės.

Brokas atsiduso ir pabarbeno uodega į grindis. Jis žinojo, kad aštrūs spygliai paliks žymių, bet dabar nepajėgė tuo pasirūpinti.

Durys su trenksmu atsivėrė ir ant kapitono tiltelio įsiveržė Syndra. Jos mėlyname veide degė skruostai, o raudoni plaukai styrojo lyg ugnies liepsna.

– Pranešimas! Ar tai tiesa? Nuo Parišvi?

– Taip.

– Nejaugi atėjo laikas susisiekti! – Syndra smogė metaline ranka į sieną, net sužvangėjo. – O aš tikėjau, kad dingusi ji ką nors praneš. Pakaktų vieno vienintelio žodelio žinoti, kad ji kažkur gyva.

- Aš gavau pranešimą po dvejų metų.
- Taip, žinau! Dėl to dar labiau pykstu!
- Buvau jos vyriausiasis pavaldinys.
- O aš buvau jos...

Syndra nutilo, pridėjo savo antrąją ranką iš kūno ir kraujo prie galvos ir pamasažavo smilkinį.

– Atleisk, – tarė ji. – Aš tiesiog taip... Kaip ji drįsta dabar atsirasti! Kur ji buvo visus šiuos metus?

Brokas pakėlė nagą prie smakro ir pasikasė mažyčius minkštus gumburėlius.

– Ji teparašė man, kad rado gana primityvią planetą ir joje apsigyveno. Kad sutiko patiną ir sukūrė šeimą.

Brokas nusijuokė. Mintis apie Parišvi, laikančią rankose raukšlėtą mėlyną kūdikį, atrodė absurdiška.

– Dešifravimas baigtas, – pasigirdo Arisos balsas iš garsiakalbių. – Ar perskaityti?

– Taip! – vienbalsiai sušuko Brokas ir Syndra.

Jis priekaištingai pažvelgė į moterį. Juk jis čia kapitonas. Ta tik gūžtelėjo pečiais.

– Vaizdo įrašo nėra, – pranešė Arisa. – Paleidžiu garso įrašą.

Parišvi balsas pasklido ant kapitono tiltelio:

„Brokai! Man reikia tavo pagalbos. Kraojai čia! Pastebėjau mažiausiai vieną jų laivą. Jų gali būti dar

daugiau. Dar neišsiaiškinau, kodėl jie čia ir kaip rado čionai kelią. Tikriausiai kažkas nupirko jų paslaugas ir, kad ir ką tas darbdavys planuotų, tai negali būti į naudą šiai planetai. Vakar dingo keli mano stebėjimo jutikliai. Įtariu, kad juos paėmė kraojai. Vadinasi, jie žino, kur gyvenu. Turiu apsaugoti savo šeimą, savo vaikus, – akimirką moteris nutilo. – Brokai, prašau kuo greičiau atvykti. Ir dar, jei Syndra tebėra „Rimtyje“ arba jei judu palaikot ryšį, perduok jai, kad apgailėstauju. Ir tikiuosi, kad ji galės man atleisti.“

Pasigirdo spragtelėjimas ir pranešimas baigėsi.

Širdis Broko krūtiniėje smarkiai daužėsi. Susizgribo, kad stipriai barbena uodega į grindis. Parišvi jo reikia. Dabar!

Syndra atsirėmė į sieną ir sunkiai kvėpuodama pažvelgė į kapitoną.

– Turime jai padėti.

Brokas uždėjo ranką moteriai ant peties ir pažvelgė jai tiesiai į akis.

– Be abejo.

Syndra akivaizdžiai atsipalaidavo, jos veidas šiek tiek sušvelnėjo.

– Gal galiu paprašyti jūsų dėmesio, – prabilo Arisa. – Prie pranešimo pridėtos planetos koordinatės.

Tačiau kai kas yra keista. Šios planetos Saulės sistema yra tolokai nuo Pjautuvo, regione, kurį Imperija įtraukė į žemėlapius prieš keturis šimtus metų.

– Kas čia keisto? – paklausė Brokas.

– Planetos nėra žemėlapyje.

Brokas krūptelėjo.

– Neįmanoma! Tai kažkokia klaida.

– Imperija nedarydavo tokių klaidų. Vis dėlto planetos žemėlapyje nėra.

Syndra įsiremė kumščiais į šonus.

– Koks skirtumas! Vis tiek turime ten nuvykti. Turiu pasakyti Parišvi porą žodelių, kai ją išgelbėsime.

– Įsivaizduoju, – pasakė Brokas ir šniurkštelėjo. – Laimei, šiuo metu neturime kitų misijų. Arisa, nustatyk kursą į šią planetą, – jis žvilgtelėjo į lubas. – Beje, kaip ji vadinasi?

– Vietiniai gyventojai vadina ją Žeme.

– Žeme? – pakartojo Syndra. – Kaip žemę?

– Teisingai.

– O jie... žemiečiai?

– Teisingai.

– Tai yra gyvenantys žemėje? – Syndra prapliupo juokais. – Nors planeta ir primityvi, bet vadinti save pagal purvą, kuriuo vaikštai, be galo keista!

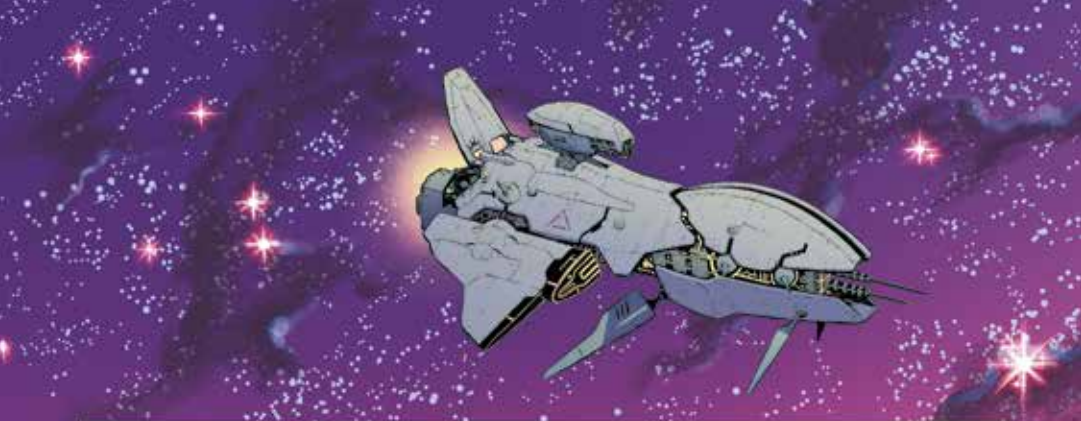
Brokas žvilgtelėjo į ją, bet nieko nepasakė. Jei nuolat bandytų sutramdyti Syndrą, neturėtų laiko niekam kitam.

– Hipererdvės koordinatės įrašytos, – pranešė Arisa. – Kelionė bus ilga.

– Tuomet leiskimės į kelią, – atsakė Brokas. – PARIŠVI MŪSŲ LAUKIA.

– Kaip pasakysite, kapitone.

Kosmosas nušvito „Rimčiai“ paliekant įprastą visatą ir įlekiant į hipererdvę, link planetos, vadinamos Žeme.

ELIJAS

– Gerai, žinai, ką turi daryti? – paklausė Alisa, įbedusi akis į brolių.

Elijui drebėjo keliai. Jis atsirėmė į plytinę mokyklos sieną ir stengėsi atsipalaiduoti. Jis visai neturėjo noro to daryti. Jo tikriausiai jau pasigedo Suneštos mokykloje, ten turbūt įtariama, kad jis nusprendė praleisti pamokas. Tai jis tam tikra prasme ir darė.

– O kodėl aš turiu lįsti pro langą? Ar tu negali to padaryti?

– O tu galėsi užimti Džanetę?

Elijas žinojo, kad negalės. Jis nebuvo toks iškalbinas kaip jo vyresnioji sesuo. Visi pastebėdavo, kai jis meluodavo. Lyg būtų permatomas. O Alisa, priešingai, lengviausiai galėdavo bet kam dumti akis.

– Nesu tikras, kad tai labai gera mintis.

Alisa prunkštelėjo.

– Tai geniali mintis! Kas gali nepavykti?

Iš esmės viskas. Ta Džanetė gali grįžti ir jį pastebėti. Gali suprasti, kad jis net nelanko šios mokyklos. Gali priversti jį paskambinti tėčiui. Tėtis gali supykti. Labai supykti.

Tačiau Elijas nieko nepasakė. Kai Alisa ką nors nusprendavo, su ja būdavo neįmanoma ginčytis. Todėl berniukas bandė susidėlioti mintis. Susikaupti. Jam prastai sekėsi, nes kas kita graužė jį iš vidaus.

– Šįryt mamos nebuvo namie, – pasakė jis.

Alisa keistai pažvelgė į jį.

– Kuo ji čia dėta?

– Ar ji išvis buvo grįžusi namo naktį?

– Nežinau.

– Rašiau žinutes ir bandžiau skambinti, bet ji neatsako.

Alisa nutilo ir nusuko akis. Elijas įtarė, kad ji irgi bandė susisiekti su mama.

– Kaip manai, kur ji? – paklausė berniukas.

Alisa sudejavo.

– Ei, ar būtina dabar apie tai kalbėti? Ko gero, jai tiesiog reikia šiek tiek laiko po barnio. Ji tikriausiai grįžo namo, kol buvome mokykloje.

– O jei negrižo.

– Tuomet grįš vakare.

Elijas nurijo seiles, sugniaužė kumščius ir užsimerkė.

Mintyse jis pamatė mamą su tėčiu, rėkiančius vienas ant kito gatvėje. Tėtis didelis, piktas ir urzgiantis. Mamos akys dega, o balsas aštrus lyg peilis.

O jie ketino jaukiai praleisti vakarą kartu.

Elijas giliai įkvėpė. Pajuto, kad kažkas žaismingai žnybtelėjo jam į ausies spenelį. Atsimerkė ir pagavo sesers žvilgsnį.

– Ei, broli, – pasakė ji. – Man tavęs reikia. Be tavo pagalbos neturiu šansų susitvarkyti su matematikos testu. Supranti? Visiškai neturiu šansų.

Elijas tvirtai įsirėmė kojomis į žemę.

– Gerai. Aš tai padarysiu.

Alisos veidą nušvietė šypsena.

– Puiku. Pradedam!

Elijas sėlino aplink mokyklos pastatą prie septinto lango. Alisa buvo kruopščiai viską patikrinusi. Džanetė buvo palikusi langą pravirą. Pasak Alisos, mokytojai šiltuoju metų laiku nuolat taip darydavo. Pastato ventiliacija nebuvo ypač gera.